

Merja Forsell

Sveitsiläinen merkityksenantaja

Novelli

SVEITSILÄINEN

MERKITYKSENANTAJA

Merja Forsell

SVEITSILÄINEN

MERKITYKSENANTAJA

novelli

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2025 Merja Forsell

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie
12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5348-4

Mies istui autossaan tuijottaen autonsa toimintapaneelia. Uudenutukainen auto oli varustettu viimeisillä hienouksillaan, tosin tupakansytytin puuttui, koska tupakointi ei enää ollut trendikästä, miksi olisi ollutkaan, olivathan lukuisat tutkimukset todenneet sen kovin haitalliseksi. Lisäksi maailmalla riehuneet epidemiat olivat tehneet ihmiset varovaisemmiksi. Mies istui ja tuijotti sekä samalla piti kädessään avainta, kuin merkityksenantajaa, jos hän nyt ajaisi ja lähtisi vaikkapa Norjaan, hän voisi hetken olla onnellinen. Ihan vain sen pienen hetken, joka hänelle oli tarkoitettu. Avaimenperää pyöritellen hän mietti kaikkia niitä virheitään, joita oli tehnyt. Hän ei ikään kuin voinut itselleen mitään. Hänen ajatuksenkulkunsa

oli sellainen, hän oli tottunut, kasvanut olemaan sellainen, näennäisen välinpitämätön ja hän luuli, ettei mikään koskettaisi häntä, vaikka hän tiesi, että kaikki kosketti, suoraan niin, että kipu tuntui ihossa. Hän tunsi saaneensa lahjan, mutta ei oikein ymmärtänyt sen arvoa. Hän vain tiesi, että jotakin merkityksellistä oli tapahtunut. Se ei ollut niin, etteikö hän tiennyt jo lapsesta saakka, että tulella polttaminen oli kielletty leikki. Jos sytytti metsässä, rutikuivassa metsässä, pienen kävyn palamaan, saattoi koko metsä palaa, mutta nyt ei ollut niin, liekit olivat koskettaneet häntä itseäänkin. Hän ei osannut hahmottaa miksi näin oli tapahtunut. Oliko syy silmissä, jotka katsoivat kuin pöllön suurentuneet silmät kaikkea tarkkaavaisesti. Ja hän yritti! Voi Luoja, kuinka hän yritti hahmottaa merkityksenantajien kasvoja. Silmät olivat ruskeat ja vieläpä

syvänruskeat. Siinä hän istui ja kokosi sormil-
laan, käsillään hiuksia, joita oli pitänyt käsis-
sään. Ne olivat tummanruskeat ja niin kovin
pehmeät. Hän ei vielääkään osannut päättää, jos
hän eläisi uudelleen vuoden 1991, tekisikö hän
kaiken toisin?

Se oli Pariisissa vuonna 1991, siellä hän oli
nähty miehen syöttävän varpusia Sacre
Cœurin, Pyhän Sydämen kirkon edessä. Var-
puset olivat luottavaisia, söivät miehen kä-
destä innokkaasti kaiken. Mies oli jo vanha,
hän ei syöttäisi lintuja enää montaa vuotta. Ei
niin, että hän olisi vanha ja kuolisi pois, ei hän
oli myös vanha sielu, ehkä jopa niin, ettei hä-
nen tarvitsisi enää tulla varpusena maan päälle
uudestaan. Hän oli tehnyt sovitustyönsä, mer-
kityksenantaja oli osoittanut sen hänelle. Nyt
auto käynnistyi, se tuottaisi hedelmää, tuo

matka, joka oli nyt alkanut. Merkityksenantaja oli todellakin tuonut esille kaiken sen, mikä hänen elämässään poltti kuin tuli. Hänellä oli aikaisemmin, vähän fatalistisesti ollut päämäärä, hän otti käteensä avaimen uudestaan, heitti auton etupenkille Robert Walserin Kontoristin ja päätti lähteä liikkeelle. Ensin oli ollut niin, ettei hän ollut ymmärtänyt asioiden monimutkaisia merkitystasoja ja sitten hän ymmärsi jopa liian hyvin. Ja se riemu, se synnytti syvän läikähdynksen hänen sydämessään. Hän oli jollakin tapaa vapaa, koska tieto vapaudesta antoi hänelle mahdollisuuksia, toisaalta hän oli kahlehdittu menneisyyteensä. Se väkivaltainen menneisyys, alkoholisti-isä, joka pakotti pitämään talon avaimet taskussa aina mahdollisen paon olevan tulossa. Hän oli kuin Hermann Hessen Demian. Oppilas, joka osasi ja ymmärsi, mutta silti oli jäänyt

keskeneräiseksi tavoiltaan. Tavoiltaan, hänen täytyi koko ajan tarkkailla tapojaan, liikkeitään, kaikkea sitä, mitä hän tekisi seuraavaksi, mikä olisi seuraava askel.

Hän oli epävarma liikkeistään ennen ja nyt, jos kaasujalkaa painaisi, mihin hän päätyisi. Suuri mahdollisuus olisi, että tapahtuisi onnettomuus, sellainen, joka ratkaisisi kaiken. Se olisi kuin keilapallo, joka kaataisi kaikki keilat ja sitä hän ei halunnut, ei nyt, ei vielä, jos koskaan. Hikipisarat alkoivat valua pitkin poskia ja sitten tulivat kyynleet, sisäinen pato murtui. Kaikki hänen ystävänsä olivat nähneet padon, jonka hän oli itselleen rakentanut, mutta olivat olleet perin välinpitämättömiä auttamaan tulvavesien valuttamisessa. Mikä päivä se oli ollutkaan vuonna 1991. Oikeastaan hän ei kuitenkaan katunut sitä, ei, ei sillä tavoin,

sillä hänellä ei ollut varsinaiselle katumukselle aikaa. Hän oli nyt yksin, mielentilallisesti yksin. Silloin hän oli jakanut kaiken. Hänellä oli hyvät lähtökohdat, ihana perhe, ihanat lapset, ei mitään mikä olisi synnyttänyt tarpeen suudella taivasta. Ja se taivas, mikä se oli maallinen vai fyysinen, peräti spirituaalinen muoto? Se oli jotakin, mitä hän yritti epätoivoisesti hahmottaa, hän käynnisti auton ja unohti laittaa valot palamaan. Hän tiesi syvällä sisimmissään hän tiesi, että unohti jotakin, pienen eleen, jotakin mihin oli vaikea kiinnittyä ja mihin oli vaikea palata.

Hän rakasti ruskeaa autoaan ja ennen kaikkea hän rakasti naistaan ja lapsiaan, jotka he olivat yhdessä saaneet, mutta jotakin puuttui. Miksi hän tunsu tyhjiön sisimmissään? Hän oli ker-
ran katsonut menneisyyttään. Vincent van

Sveitsiläinen merkityksemantaja on pieni novelli erilaisista huoneista. Astu sisään ja hämmästy, mitä aistit ja tunnet huoneissa, joita kertomukset siivittävät.

BoD

